

ศีล

พระราชธรรมสุธี (พวง สุจินทริโย)

วัดป่าใหม่นิคมพัฒนาราม (ก.ม. 17) ต. กระจาย อ. ป่าดิว จ. ยโสธร

คัดลอกจาก <http://www.geocities.com/sukhintariyo/>

บัดนี้ เป็นโอกาสที่ดี ที่เรามาพบกัน เพื่อที่จะได้รับธรรมะ ธรรมซึ่งจะให้ต่อไปนี้เป็นธรรมง่าย ๆ เป็นธรรมที่มีประจำอยู่แล้วก็คือ ศีล ศีลที่เราสมทานไปก็คือ ศีล 5 ถ้าเรามีศีลบริสุทธิ์ดีแล้ว เราจะยกระดับตัวของเราให้สูงขึ้น หรือว่าทำตัวของเราให้ดีขึ้น จึงมีคำกล่าวไว้ว่า "คนมีศีลเหมือนดินมีน้ำ คนขาดศีลเหมือนดินขาดน้ำ"

คนมีศีลเหมือนดินมีน้ำนั้น เราจะเห็นได้ว่า ถ้าคนมีศีลนั้น บ้านเมืองของเรานั้นก็ชุ่มเย็น เยือกเย็น ไม่เดือดร้อน เหมือนดินที่มีน้ำ ดินที่มีน้ำในเวลาฝนตกลงมาในฤดูฝน เราจะเห็นได้ว่าตามทุ่งไร้ ทุ่งนา จะมีข้าวกล้าเขียวชุ่มทั่วไปทุกหนทุกแห่ง ต้นไม้ก็ผลิดอกออกผลดูไปที่ไหนเขียวชุ่มไปหมด หย้าลาดาวลัยก็เกิดขึ้น เราไม่ต้องไปบังคับเขาให้เขาเกิดเขาก็เกิดขึ้นนี้แสดงว่า ดินถูกน้ำแล้วมันก็ชุ่มเย็น สิ่งที่ไม่เกิดก็จะเกิดขึ้น สิ่งที่ดีอยู่แล้วก็จะเจริญงอกงามยิ่งขึ้น คนมีศีลจึงทำให้บ้านเมืองของเราอยู่เย็นเป็นสุข ไม่จำเป็นที่จะต้องมีการ ทหาร มีโรง มีศาล มีคุก มีตาราง ถ้าคนมีศีลอย่างพระ พระสงฆ์ไม่เคยติดคุก ติดตาราง ไม่เคยถูกจับกุมคุมขัง เว้นไว้แต่คนที่ขาดศีล จะเป็นพระเป็นโยมเป็นใครก็ตาม ถ้าขาดศีลแล้วก็มีโทษ อาจจะต้องติดคุกติดตาราง

อำนาจของศีลนั้น จะมีกิตติศัพท์ กิตติคุณพุ่งจรกันไปทิศทั้งสี่ เหมือนบาลีที่ท่านกล่าวไว้ว่า "ศีล ปญฺโท อนุตฺโร" ศีลมีกลิ่นหอมหวาน ทวนลม หวนหอมไปทั้งสารทิศ ไม่เหมือนหอมกลิ่นจันทร์ กลิ่นน้ำมัน กลิ่นน้ำหอมต่าง ๆ นั้นจะหอมไปตามลมเท่านั้น หากหอมหวานทวนลมเหมือนกลิ่นศีลไม่ ดังนั้น ผู้ที่ถือศาสนาพุทธนั้น จึงแสวงหาผู้มีศีล แม้แต่ท่านจะอยู่ไกลสักปานใดก็ตาม อยู่ในดงโนป่า อยู่ในถ้ำในเหว ถ้าท่านมีศีลแล้วก็อยากจะไปกราบไปไหว้

อันนี้จะยกตัวอย่าง เช่นว่า เราที่เป็นชาวพุทธนิยมบวชลูก บวชหลาน เมื่อลูกหลานบวชเป็นพระก็ตาม บวชเป็นเณรก็ตาม ถ้าบวชเข้ามาอยู่ในร่มผ้ากาสาวพัสตร์แล้ว ก็ชื่อว่าเป็นผู้มีศีล แม้แต่บิดามารดาที่ต้องมากราบ กราบลูกของตนที่บวชนั้น ที่อยู่ในผ้าเหลือง

นั่น นี่แสดงให้เห็นว่าผู้มีศีลนั้น มีคุณงามความดี หรือว่าศีลนี้มีอำนาจวาสนา แม้แต่นาย ร้อย นายพล นายพัน พระราชา มหาภคัตริย์ ก็มากราบผู้มีศีล จะอยู่ในวรรณะไหนก็ตาม ถ้าม่าววชแล้วถือว่าเป็นวรรณะที่สูง เป็นคนที่มีลาภ มียศ สูงกว่าพระมหาภคัตริย์ อันนี้ แหละคือศีล

ทีนี้ถ้าใครขาดศีล "คนขาดศีลเหมือนดินขาดน้ำ" ซึ่งตรงกันข้าม คนขาดศีล เดือดร้อนบ้านเมือง อย่างศีล 5 ที่ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม กล่าวมุสาวาท คีมสุรา เมรัย เป็นที่ตั้งแห่งความนิบหนาย ถ้าคนขาดศีลแล้ว จะเป็นอย่างไร บ้านเมืองเดือนร้อนไหม มีแต่โจรผู้ร้าย ปล้นจี้สะดม ลักขโมย หรือดิซิงวี่งราว เป็นคน มีมายา ต้มตุ๋น ค่อมเหล่า เมาสุรา ไปทั่วทุกสารทิศ บ้านเมืองจะไม่มีชื่อ ไม่มีแป เดือดร้อน

คนขาดศีล เหมือนดินขาดน้ำ ดินขาดน้ำเหมือนอย่างทุกวันนี้ พวกเราพากันบ่นว่า ร้อน เพราะอะไร เพราะดินฟ้าอากาศขาดน้ำ แดกระแหง ตามท้องไร่ ท้องนา เห็นไหม ข้าวกล้า เคยเขียวช่อมาก็แห้งกรอบ มีหน้าซำยังเอาไฟสุ่ม เผาตามทุ่งไร่ ทุ่งนา ต้นไม้ก็ตาย เคยมีข่าวมาย้อย ๆ ว่าคนเอาไฟสุ่มป่า มีข่าวเกี่ยวกับไฟไหม้ป่าที่ผ่านมา ที่จังหวัด นครพนมชาวบ้านเอาไฟเผาป่าที่อำเภอบ้านแพง ไฟไหม้ป่าหมดเป็นหลาย ๆ หมื่นไร่ หรืออย่างอิน โคนิเซียที่เราได้ยืมข่าวที่ผ่านมาแล้ว เมื่อปีที่แล้วหลายหมื่นหลายแสนไร่ ไฟไหม้มันเดือดร้อน เดือดร้อนแม้กระทั่งประเทศไทยของเราอยู่ห่างไกลก็ยังเดือดร้อน เพราะควัน ควันมลพิษมันพุ่งมาถึงประเทศไทยของเรา นี่แสดงให้เห็นว่าความ เดือดร้อนจากคนไม่มีศีลกับดินไม่มีน้ำ เดือดร้อนแค่ไหน

ดังนั้น ศีล 5 ข้อนี้ จึงเป็นศีลมาตรฐาน เป็นศีลพื้นฐาน เมื่อพื้นฐานดีเราก็คดี พื้นฐาน เหมือนอย่างสร้างอาคารนี้ ช่างเขาต้องสร้างพื้นฐานให้มั่นคง คือตอกเสาเข็ม วางตะแกรง วางคานให้มั่นคง จึงสร้างอาคาร ถ้าวางฐานไม่ดีอาคารก็ชำรุด ทรุดพังลงได้ง่าย ๆ ดังนั้น ช่างเขาจึงคำนวณว่า อาคารหลังนี้จะมึ้น้ำหนักเท่าไร สร้างก็ขึ้น จะต้องใช้เหล็กเท่าไร ใช้ปูนเท่าไร ใช้ตะแกรงหนาเท่าไร คำนวณคาน้ำหนักของอาคาร เรียกว่าวางพื้นฐานให้ดี ถ้าวางพื้นฐานดี เมื่อก่อสร้างอาคารก็ไม่ชำรุดทรุดพังง่าย ที่ชำรุดทรุดพังลงได้ง่าย ๆ ก็ เพราะพื้นฐานไม่ดี เราจะเห็นได้อย่างเขาสร้างถนน เขาอัด บดดิน คืออัดดินให้แน่น อัด ลูกกรงให้แน่น เทคอนกรีตแล้วอัดให้แน่น แล้วลาดยางแล้วอัดให้แน่น ถ้าวางถนนสายใดทำ ไม่ได้มาตรฐาน อัดดินไม่ดี อัดหินไม่ดีหรือเทลาดยางแล้ว อัดไม่ดี หรือเทคอนกรีต อัด

ไม่ดี ไม่แน่น ไม่มาตรฐาน รถก็วิ่งไม่นานเท่าไรก็เกิดหลุมเกิดบ่อ เมื่อถนนเกิดหลุมเกิดบ่อนั้นแหละ เรียกว่าถนนมีปัญหา เวลาเรานั่งรถไปนั้น จะตกหลุม ตกบ่อไม่สบาย ถ้าถนนสายใด ทำได้มาตรฐาน ไม่มีหลุมไม่มีบ่อ เวลาเรานั่งรถไปนั้น นั่งหรือหลับไป นี่แสดงว่าถนนสร้างได้มาตรฐาน ไม่มีปัญหา อันนี้วิถีชีวิตของเรา

ถ้าเรามีศีล เราจะปลอดภัย คนมีศีล 5 เป็นนิจ เรียกว่าปลอดภัยจากเอดส์ ปลอดภัยจากยาเสพติด ถ้าใครอยากปลอดภัยต้องรักษาศีล 5 ให้มีศีล 5 ในตัว ถ้ามีศีล 5 ในตัวแล้วก็เรียกว่า เรามีพื้นฐานดี ศีล 5 ข้อนี้ จะบอกตัวศีล 5 ให้ รักษาไม่ยาก การรักษาศีล 5 นั้น ก็คือ รักษาตัวของเราเอง ขาสอง แขนสอง ศีรษะอันหนึ่ง รวมเป็น 5

ทำไมจึงต้องรักษาที่ตรงนี้ เพราะอันนี้เป็นต้นของศีล ศีลเกิดจากที่นี่ ท่านให้รักษากาย ให้รักษาวาจา ให้รักษาสารวมใจ ถ้าเรารักษาต้นศีลไม่ได้ ไม่จำเป็นที่จะไปรักษาอย่างอื่น

อย่างเราปลูกต้นไม้เราก็รักษาลำต้นมัน หรือรักษาโคนมัน ใส่ปุ๋ย รดน้ำ พรวนดิน ก็รักษาที่โคนมันเท่านั้น เราไม่ได้ไปรดกิ่งหรือใบ เรารดที่โคนต้นของมัน รักษาที่โคนต้นของมัน มันก็ให้ดอกให้ผล อันนี้ก็เหมือนกัน เมื่อเรารักษาต้นของศีลก็คือ ขาสอง แขนสอง ศีรษะอันหนึ่ง อันนี้จะอธิบายให้กว้างขวางออกไปว่า ขาของเราทำไมจึงต้องรักษาขาของเรา มันเดินได้ มันวิ่งได้ มันอาจจะเดินไป

สมมุติว่าเดินไปลักไปขโมย เดินไปฆ่าคนอื่นเอามือไปฆ่าไปตีเขา ท่านเลยว่ารักษากาย กายกรรม 3 วจีกรรม 4 กายกรรม 3 นั่นก็คือ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม อันนี้เรียกว่า รักษาขาสอง แขนสอง ส่วนหัวนั้นก็คือปาก ปากของเรามันอยู่ส่วนของหัว ปากของเรามีหน้าที่อยู่ 2 อย่าง หนึ่งเอาเข้า สองเอาออก ที่เอาเข้านั้นก็คือเรารับประทาน การรับประทานก็ต้องเอาเข้าทางปาก การรับประทานนี้ก็ต้องเลือก เลือกสิ่งที่ไม่เป็นโทษ ไม่เป็นพิษ ไม่เป็นภัย สิ่งไหนที่มันเป็นโทษ เป็นพิษเป็นภัยนั้นเราไม่เอาเข้าไป ถ้าเอาเข้าไปแล้ว มันเป็นพิษเป็นภัย มันให้โทษ

ที่นี้การเอาออกคือ การพูดจาปราศรัย ก่อนที่เราจะเอาออกนั้นเราต้องเลือก เลือกหาคำที่มันไพเราะที่มันเป็นประโยชน์ มิใช่ที่เราจะเอาออกมา โดยกิเลสบังคับหรือกิเลสสั่งอย่างคนบางคนนั้นเกิดโทโสโมโหขึ้นมา พูดออกมา เปล่งออกมา พูดไม่ไพเราะ พูดคำว่อกัน พูดเสียดแทงเสียดสีกัน เมื่อความหลงเกิดขึ้นมา เราก็พูดบ้า ๆ บอ ๆ ไม่มี

สาระประโยชน์ อันนี้จึงต้องรักษา ปากของเรา "ปากเป็นเอก เลขเป็นตรี ดิษฐ์เป็นตรา" ปากเดี๋ยวนี้มีหน้าที่อยู่ 2 อย่างดังที่กล่าวแล้ว เหตุนั้น ปากของเรานี้ลมมันแรง จึงต้องสร้างกำแพงไว้ 2 ชั้น กำแพงชั้นนอกก็คือริมฝีปาก กำแพงชั้นในนั้นก็คือ ฟัน เพื่อต้านลมปากของเรา

ถึงกระนั้น มันก็ยังทะลุออกมาได้ เมื่อเวลามันเกิดโท โส โม โห ลมมันทะลุกำแพงออกมา เหตุนั้นจึงให้สำรวจ สำรวจวาจาของเราให้อยู่ในขอบเขต ไม่ให้พูดโกหก มีมายา ถ้าเราไม่พูดโกหกมีมายานั้น ก็เรียกว่า เราพูดถูก ให้เป็น สุภาสิตา ซยา วาจา การพูดจาเป็นสุภาสิต การพูดจาที่ดีมีประโยชน์นั้น จึงจะถือว่าเราพูดมีศีล หรือพูดมีศีลปะ ปากของเรานี้ พูดให้คนเชื่อถือก็ได้ พูดให้คนรักก็ได้ พูดให้คนชังก็ได้ พูดเอาเงินก็ได้ พูดให้เสียเงินเสียทองก็ได้ พูดให้คนร้องไห้ก็ได้ พูดให้คนหัวเราะก็ได้ พูดให้คนเกลียดชังก็ได้ นี่ปากของเรานี้ เหตุดังนั้น การรักษาศีลนี้จึงต้องรักษาที่ตรงนี้ คือขาสอง แขนสอง และก้นปาก ปากมันอยู่ส่วนของหัว

เมื่อรักษาอันนี้ได้ ไม่จำเป็นที่จะต้องไปรักษาที่ ปาณา อทินนา กามะ มุสา สุรา นั้น เป็นอาการหรือเป็นขั้นแยกออกเป็นข้อ ๆ ท่านเรียกว่า โทษ เวรมณี คือ ละเว้นโทษ ที่เรา รับไปแล้วนั่นคือ ท่านบอกการละเว้น ซึ่งว่า สิ่งนั้นเป็น โทษ สิ่งนี้เป็น โทษ ท่านให้ละเว้น โทษ

เมื่อเรามีศีลอยู่ในตัวแล้ว ศีลนั้นจะยังความ สุขมาให้ ซึ่งท่านได้กล่าวไว้ใน ตอนท้ายว่า สีเล นสุขัง ยันติ บุคคลที่จะมีความสุขก็เพราะศีล สีเล นโภค สัมปทา บุคคลที่จะมีโภคสมบัติก็เพราะศีล สีเล นนิพพุตัง ยันติ บุคคลที่จะไปสู่สวรรค์ นิพพานก็ เพราะศีล ศีลจึงเป็นสิ่งที่จะอำนวยประโยชน์ให้แก่เรา หรือแก่ทุกคนที่รักษาศีลบริสุทธิ์ ดังนั้น ศีล จึงเป็นสิ่งที่เป็นมาตรฐาน

ศีลที่พระบรมศาสดาจารย์ทรงบัญญัติมานานถึง 2000 ปีเศษมาแล้ว ยังไม่ล้าสมัย ยังทันสมัยอยู่ทุกยุคทุกสมัย นำมาใช้ได้ ไม่มีใครที่จะแก้ไข ไม่มีใครที่จะลบล้างออกไป ได้ ไม่เหมือนกฎหมายบ้านเมือง กฎหมายบ้านเมืองนั้น แต่ละรัฐบาลนั้นจะต้องมาล้างกฎหมาย ล้างระเบียบ ทุกยุคทุกสมัย ไม่เหมือนศีล ศีลนี้แม้บัญญัติมาถึง 2000 ปีเศษมาแล้ว ไม่มีใครมาลบล้างออกไปได้ จึงถือว่าเป็นศีลที่ทันสมัย

เมื่อกล่าวถึงศีลแล้ว ให้เราระวังภัย ภัยที่จะเกิดขึ้นแก่ตัวของเรา นั้น ภัยที่มนุษย์
จะต้องประสบพบอยู่ไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลใด ทุก ๆ คนจะต้องประสบภัยใดภัยหนึ่ง
ที่ท่านกล่าวไว้ว่า ภัยใหญ่ ๆ นั้นมีอยู่ถึง 9 อย่าง คือ

1. ราชภัย พระราชาเป็นภัย

2. โจรภัย โจรผู้ร้ายเป็นภัย

3. อัคคีภัย ไฟไหม้

4. อุทกภัย น้ำท่วม

5. ทุพภิกขภัย แห้งแล้ง

6. วาตะภัย ลม

7. ปีศาจภัย ภูตผีปีศาจ

8. มรณภัย ความตาย

9. มหันตภัย ภัยสงครามหรือภัยยาเสพติด เรียกว่า มหันตภัย คือภัยใหญ่ ภัย
กระจายไปทั่วโลก ไม่สามารถต้านทานหรือห้ามปราม ต้องลงทุนลงแรงมาก

ภัย 9 อย่างนี้ มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง บางคนนั้นก็สงสัยข้อแรกที่ว่า ราชภัย พระราชา
เป็นภัยนั้น พระราชาจะเป็นภัยอย่างไร อันนี้ขอย้อนอธิบายว่าพระรชาานั้น พระองค์จะ
เสด็จไปที่ไหนนั้น ย่อมมีเมตตากรุณาแก่พสกนิกรทุกหนทุกแห่ง ไปแจกสิ่งของไปเยี่ยม
เยียน บำบัดทุกข์ บำรุงสุขแก่พสกนิกร อันนี้จริง แต่ส่วนที่เป็นภัยนั้นก็คือ ถ้าพระราชา
เสด็จไปที่ไหน ตำรวจ ทหาร เจ้าหน้าที่ต้องไปเคลียร์พื้นที่ให้เรียบร้อยเสียก่อน

ถ้ามีใครคนใดคนหนึ่งคิดอิจฉา พยาบาท คิดประทุษร้าย พระราชาถูกประทุษร้าย
เจ้าหน้าที่ที่ไปอารักขานั้น ไม่รอบคอบ หรือว่าไม่ให้ความปลอดภัย เจ้าหน้าที่นั้นแหละ
จะต้องได้รับภัย คือจะต้องลงโทษอย่างหนัก จำเป็นพระราชาจะเสด็จแห่งไหนต้องไป
เคลียร์พื้นที่ให้เรียบร้อยให้ปลอดภัย เป็นหน้าที่ของเสนาอำมาตย์ ราชบริวาร ตำรวจ
ทหาร จะต้องไปอารักขาให้ความปลอดภัย นอกจากให้อารักขาความปลอดภัยแล้ว ถ้า
พระราชาดำรงศ ตรีศตังจะมีใครที่จะสามารถขัดคำสั่งได้ไหม ไม่มีใครสามารถขัดคำสั่ง
ของพระราชาได้ต้องปฏิบัติตาม ถ้าใครไม่ทำตามก็เรียกว่า ขัดคำสั่ง ขัดด้วยโธ โธจานั้น

ขัดเท่าไรยิ่งใส ยิ่งสะอาด แต่ขัดคำสั่งนี้อันตราย ขัดคอคนก็อันตราย สองอย่างนี้อันตราย ขัดคำสั่งกับขัดคอคน อันนี้แหละ พระราชาจึงเป็นภัย นอกจากนี้คณะรัฐมนตรีแก้กฎหมายเกี่ยวกับการบริหารประเทศชาติบ้านเมือง ยกตัวอย่างเช่นว่า กฎหมายเกี่ยวกับการเก็บค่าภาษีอากร เมื่อแก้เสร็จแล้วเอามาถวายให้พระราชาพิจารณา ถ้าพระองค์เห็นชอบก็จะลงพระปรมาภิไธยเห็นชอบ ถ้ากฎหมายข้อไหนไม่เห็นชอบก็ให้ไปแก้ไขใหม่ ถ้าแก้ไขใหม่เห็นชอบ พระองค์ก็จะลงพระปรมาภิไธยรับรองว่าใช้ได้ เมื่อกฎหมายฉบับนั้นใช้ได้ เจ้าหน้าที่ก็ต้องปฏิบัติตาม เก็บภาษีอากร ผู้มีรายได้ต่าง ๆ ก็ต้องเสียค่าภาษีอากร ไม่มีใครที่จะขัดคำสั่งนี้ได้ ถ้าหากมีคนขัดคำสั่งก็จะถูกลงโทษ จึงเป็นภัยอย่างนี้ นอกจากนั้น ถ้าใครคิดประทุษร้ายแก่พระราชานั้นมีโทษต้องจำคุก หรือประหารชีวิต อันนี้พระราชาจึงนับเอาข้อหนึ่งว่า ราชภัย พระราชาเป็นภัย

ภัยอื่นนอกจากนั้น ทุกคนก็คงจะไม่มี ความสงสัย อัศจรรย์ ไฟไหม้ น้ำท่วม หรือเกิดภัยแล้ง วาทภัย ลม ปีศาจภัย ภูตผีปีศาจ มรณภัย ความตาย ความตายนั้นครอบงำพวกเราอยู่ เราจะไปที่ไหนก็ครอบงำอยู่ ความตายนั้นแม้จะดำดินบินวนอยู่ เดินเท้าอยู่ในพื้นแผ่นดินนี้ ไม่มีใครที่จะพ้นความตายไปได้ แม้แต่ขึ้นเครื่องบินอยู่บนฟ้าบนอากาศ ก็ต้องตกลงมาสู่ดิน

ภาษาอิสานเรียกว่า "แมงเม่าบินอยู่บนฟ้า บ่อมม (ไม่พ่น) ปากอึ้งยาง" แมงเม่ามันจะมีปีกบินได้ เวลาฝนตกบินอยู่อึ้ง ไม่มีปีกบินไม่ได้ เวลาฝนตกแมงเม่าชอบมาตอมไฟ เห็นไฟสว่างไสวดีใจบินไปตอมไฟ บินไปบินมาปีกหล่นตกลงมา อึ้งยางกระโดดอยู่ข้างล่างบินไม่ได้ คอยทำเอาเวลาแมงเม่าตก ตกลงมาก็เลียปีก ๆ แสดงว่า "แมงเม่าบินอยู่บนฟ้า บ่อมม (ไม่พ่น) ปากอึ้งยาง" คนเราก็เหมือนกัน แม้จะดำดิน บินบนได้ ขึ้นเรือเหาะ บินไปบนอากาศก็ยังคงตกลงมาสู่พื้นแผ่นดิน อันนี้ คือความตาย อึ้งอังก์เหมือนกับความตายนี้ ความตายนี้ครอบงำเราอยู่

ภัยข้อสุดท้ายเรียกว่า มหันตภัย มหาภัยนั้น ภัยใหญ่ ภัยสงคราม ถ้าสงครามเกิดขึ้นที่ประเทศใด ประเทศนั้นก็ร้อนระอุไปทุกหนทุกแห่ง ประชาชนคนทั้งหลายไม่มีที่จะอยู่จะกิน หนีภัยที่ไหนมันร้อนเย็นพอที่จะรอดพ้นจากความตายนั้นก็ต้องไป คำไม่ได้ยี่น คินไม่ได้อยู่ เห็นไหมประเทศเขมร ประเทศเพื่อนบ้านของเรา นี้ ตามที่เราได้ยี่นข่าวนั้น คนตายก็ล้านคนจากภัยสงคราม คนที่ไม่ตายก็มาพึ่งโพธิสมภาร คือมาพึ่งประเทศไทยเรา

นี่ ทะลักเข้ามาเขตไทยของเรา มาพึ่งคนไทย เรียกว่า หนีตาย ทิ้งบ้าน ทิ้งช่อง ทิ้งทรัพย์ สมบัติมา เอาชีวิต เอาตัวรอดมา อันนี้เรียกว่าภัยสงคราม เขาม่ากันด้วยศาสตราอาวุธ

ภัยอันหนึ่งที่เราประสบอยู่ในขณะนี้ คือภัยยาเสพติด ภัยยาเสพติดนี้เห็นใหม่ที่เขียนขึ้นป้ายไว้ทุกหนทุกแห่ง ทุกบ้านทุกเมืองนี้ ป้ายใหญ่ ๆ เขียนว่า "รักในหลวง ห่วงลูกหลาน ต้านยาเสพติด" ป้ายใหญ่ ใครเคยอ่านบ้าง เคยอ่านไหม เออ นี่แสดงว่าเคยเห็น ไม่ใช่เห็นแต่หลวงตากคนเดียว ลูกหลานก็เห็น เห็นทุกคน นี่เป็นภัย สมัยนี้เป็นสมัยที่สร้างสงครามเย็น

สงครามเย็นนี้ก็คือสงครามยาเสพติด ไม่ได้สร้างศาสตราวุธอย่างอื่น ไม่ต้องสร้างระเบิด ไม่ต้องสร้างปืน ไม่ต้องสร้างลงแรงอย่างอื่น สร้างอาวุธเล็ก ๆ นี้แหละเป็นเม็ด เป็นเม็ดมาหว่านให้เรา อันนี้เรียกว่าสงครามเย็น เมื่อเราเอาอันนี้มาสูบมาเสพ มาฉีก มาดม มากินเข้า ก็เรียกว่า เขาม่าตัวของเราผ่อนส่ง เขาม่าตัวเองเป็นการผ่อนส่ง

นอกจากเขาม่าตัวเองแล้วยังไปปล้น ปล้นอะไร ปล้นพ่อ ปล้นแม่ ปล้นเอาเงิน เอาทองจากพ่อ จากแม่ จากพี่ จากน้อง แทนที่เราจะเอาเงินเอาทองมาศึกษาเล่าเรียน ให้มีความรู้ความฉลาด เรายังเอาเงิน เอาทองมาซื้ออาวุธชนิดนี้มาใช้มาบริโภค เรียกว่า เราเป็นทาสของยาเสพติด อันนี้เป็นภัย

ถ้าใครคิดอันนี้ก็ให้ถอนตัว ถ้าไม่ถอนตัวก็เรียกว่า เราเป็นภัย เรารับเอาภัยสงครามเข้ามาครอบงำตัวของเรา เหตุตั้งนั้นจึงควรที่จะถอนตัวออกจากภัยอันนี้ ถ้าใครถอนไม่ได้ก็ตายอย่างเดียว หรือทำให้คนเสียคน เสียการเสียงาน เสียความเจริญของบ้านเมือง อันนี้ที่ติดอาวุธอย่างนี้ไม่ใช่แต่พวกเรารวมทั้งประเทศนี้ หลายล้านคนที่เป็นทาสของยาเสพติด หรือว่าติดภัยอย่างนี้ เหตุตั้งนั้นให้เราควรที่จะรำลึกนึกถึงอุดมคติที่ได้กล่าวมาว่า รักเคารพในหลวง คือในหลวง เป็นห่วงเป็นหวงลูกหลานไม่ต้องการให้ลูกหลานของเราไปมอมเมาในสิ่งนี้ แม้แต่คนที่ติดสุรา ติดการพนัน ก็ยังทำลายทรัพย์สมบัติของตนเองให้พินาศฉิบหาย

จะเล่านิทานให้ฟังสักเรื่อง มีเศรษฐีคนหนึ่งมีเงินสมัยก่อนนั้นเป็น 80 ล้าน ถ้าใครมีเงินถึง 80 ล้านในสมัยก่อนถือว่าเป็นมหาเศรษฐี มหาเศรษฐีคนนั้นได้หม้อวิเศษจาก เทวดา เศรษฐีคนนั้นเป็นคนมีศีล มีธรรม เทวดาเกิดความรักใคร่ เอาหม้อวิเศษมามองให้เศรษฐีคนนั้น เศรษฐีคนนั้น ก็เอาหม้อมา กราบไหว้ อธิษฐานเวลาต้องการทรัพย์สมบัติ

ถ้าหากทรัพย์สินมันขาดเงินแกก็จะไปอธิษฐานยกหม้อขึ้นอธิษฐาน ทรัพย์สินบัติก็จะไหลมาเทมา สิ่งที่ไม่เคยมีก็จะ มี ไม่ใช่ทรัพย์สินมันไหลมาเต็มหม้อ เมื่ออธิษฐานแล้วทรัพย์สินมา โดยที่แกมีการค้าขายติดต่อกันก็เอามาขายได้กำไรทวีคูณขึ้น เงินไหลนองทองไหลมา โดยที่อธิษฐานจากหม้อวิเศษนั้น

ครั้งต่อมาเศรษฐีคนนั้นมีลูกชายคนหนึ่ง ครั้งมีลูกชาย ลูกชายก็ไม่ได้หาทรัพย์สินบัติ อาศัยมหาสมบัติจากพ่อ พ่อเป็นคนมีศีลธรรม แต่ลูกเป็นคนเกเร เป็นคนเล่นการพนัน เป็นคนกินเหล้าเมาสุรา เอาทรัพย์สินเอาสมบัติจากพ่อ ไปเล่นการพนัน เล่นโบกเล่นไพ่ พนันทุกอย่าง เอาไปซื้อเหล้าแจกหมูกณะแจกเพื่อน ๆ ขนเอาทรัพย์สินที่พ่อหามาได้นั้นแหละ ถ้าทรัพย์สินพร่องลงไป พ่อก็อธิษฐาน ทรัพย์สินก็มา แต่ลูกไม่เห็นว่ทรัพย์สินเกิดขึ้นมาได้ อย่างไร คือลูกไม่ได้หาเอง มาด้วยบุญวาสนาของพ่อ ครั้งต่อมาพ่อเขาตายแล้ว ลูกก็มาครองสมบัติ

เมื่อมาครองสมบัติเห็นว่าพ่อมีหม้อวิเศษ ถ้าทรัพย์สินบัติเอาไปเล่นกินเหล้าเมาสุรา ทรัพย์สินสมบัติมันก็หมดไป ๆ แต่อธิษฐานทรัพย์สินบัติก็จะไหลมา คือถือปฏิบัติเพียงว่าให้อธิษฐานหม้อวิเศษนั้น ทรัพย์สินก็ไหลมา ต่อมาอีกแก็ไปเล่นการพนันหมดเงินหมดทอง ก็ชวนให้พรรคพวกมาเล่นในบ้าน ตั้งวงเล่นการพนันอยู่ที่บ้านลูกชายเศรษฐี พอกินเหล้าเมาแล้วก็พูด โอ้อวดว่าอย่างล้าหมดเลย ฉันมีของดี มีหม้อวิเศษ ถ้าฉันหมดเงินหมดทองแล้ว ก็เอาหม้อที่พ่อของฉันมอบให้มาอธิษฐานแล้ง เงินทองก็จะไหลมาเทมา

พรรคพวกก็อยากเห็นหม้อวิเศษ ก็ให้ลูกเศรษฐีนำหม้อวิเศษมาให้ดู ทีแรกก็นั่งถือหม้อเมื่อกินเหล้าเมา พรรคพวกที่นั่งอยู่ข้างหลังก็มองไม่เห็นก็โยนหม้อวิเศษขึ้นสูง ๆ ให้เพื่อน ๆ เห็น โยนครั้งที่ 1 ก็รับได้ โยนครั้งที่ 2 ก็รับได้ โยนครั้งที่ 3 มันมารับไม่ได้ หม้อวิเศษตกลงถูกพื้นแตก พอหม้อแตกไปอธิษฐานแล้ว เงินทองก็ไม่มาผลที่สุดแก็ฝ่าฝืน ขึ้นกินเหล้า เมาสุรา เล่นการพนัน เอาทรัพย์สินสมบัติที่ยังเหลืออยู่ เล่นจนหมด บ้านก็เอาไปจ้มนำ จ้มนำหมดแล้วไม่มีทรัพย์สิน ไม่มีสมบัติเป็นหนี้เขา ผลที่สุดบ้านหลังนั้นเขาก็ยิด ลูกเศรษฐีก็ซัดเซพเนจร ไม่มีทรัพย์สิน ไม่มีสมบัติ เพื่อน ๆ ก็แตกสลายออกไป คือไม่มาคบ หมดเงิน หมดทองแล้ว อันนี้เรียกว่า สุราพาเพ เรื่องนี้คือ สุราพาเพ ภาษาอีสานว่า เพ (มาล้าง มาทำลาย) ทำให้ทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายพังทลาย ถ้าเป็นภาษาอีสาน เรียกว่า สุราพาเพ ก็คือ สุรานี้ทำให้ทรัพย์สินสมบัติมันแตกสลาย

จึงสรุปได้ว่าคนไม่มีศีลนั้น รักษาทรัพย์ไม่ได้ ขาดสัจย์ขาดศีล ขาดทรัพย์สิน ทรัพย์มันอยู่ได้ด้วยศีล ถ้าไม่มีศีลทรัพย์มันอยู่ไม่ได้ อยู่ได้ด้วยศีล ถ้าไม่มีศีล ทรัพย์มันอยู่ไม่ได้ อันนี้พวกเราทั้งหลายที่เป็นลูกหลาน เราหวังบิดามารดา บิดามารดาของเรานั้น ท่านหาทรัพย์มาให้เรา ให้สงสารบิดามารดาของเรา ท่านได้สนับสนุนสงเคราะห์พวกเรา ได้รับการศึกษาเล่าเรียนก็เพื่อว่าอยากจะให้หาวิชาความรู้ ถ้าใครมีวิชาความรู้สูงก็มี ทรัพย์สูง เห็นไหม ใครมีวุฒิสูง ๆ ก็มีเงินเดือนสูงมีรายได้สูง ถ้าใครมีวุฒิต่ำก็ได้เงินเดือนต่ำ

พ่อแม่ของเราบางคนนั้นก็เป็ชชาวไร่ชาวนา หาเช้ากินค่ำ แล้วตรากตรำลำบาก คิดถึงบิดามารดาของเรา เราเป็นหนี้ เราขี้มทรัพย์สมบัติจากพ่อแม่ของเรา มาศึกษาเล่าเรียนนี้ขี้มนะ เรียกว่าเราเป็นลูกหนี้ เป็นหนี้บุญคุณพ่อแม่ เหตุตั้งนั้น ทำอย่างไร เราจึงจะตอบแทนบุญคุณของพ่อแม่ ก็เป็นลูกที่กตัญญูกตเวที ต้องประพฤติตนให้เป็นคนดี ถ้าเราเป็นคนดี พ่อแม่ก็ดีใจ เป็นการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ ที่เราขี้มมานั้นพ่อแม่ไม่ได้คิดใจ พ่อแม่นั้นยินดีที่จะเสียสละเพื่อลูก หรือหามาเพื่อลูก ต้องการอยากให้ลูกเป็นคนดีของพ่อแม่ เป็นคนดีของสังคม เป็นคนดีของประเทศชาติบ้านเมือง

ท้ายที่สุด การบรรยายธรรมะมาวันนี้ ก็เห็นสมควรแก่เวลา ก็ขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย คือ คุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงมาปกปักรักษาอภิบาลให้พวก ลูกหลานทั้งหลาย มีความสุขกาย สบายใจ ปราศจากทุกข์ โศก โรคภัย ให้ประสบพบแต่ อายุ วรรณะ สุขะ พละ จงทุกประการ ดังได้แสดงมาพอสมควรแก่เวลา ก็สมมุติยุติลงแต่เพียงเท่านี้